

Sophie Souid

Illustreret af
Kim Dalsgaard

DANMARKS Hemmeligste Historie

(Pssst! Den handler
om kongehuset)

Der findes hemmeligheder – og SÅ findes der

hemmeligheder!

I kender selvfølgelig godt de små (og forholdsvis) uskyldige af slagsen som mysteriet om den hemmelige ingrediens i din livret. (Det kan jeg dog nemt afsløre, for det er løg. Jo, det er! Også selvom du tror, at du ikke kan lide løg. Men når de bliver blendet eller finthakket, så kan du godt!).

Der findes også hemmeligheden om den ukendte destination, hvor vildfarne, enlige sokker drager hen. Sammen med lågene fra plastikbøtterne i skabet, der jo altid er væk. Det er desværre en af de hemmeligheder og gåder, som jeg ikke kender svaret på. (Hvis du gør, må du endelig give lyd!).

Til gengæld har jeg helt styr på, hvem der driller i december! (Dét er selvfølgelig nissen). Og hvem der højst sandsynligt har ædt alt dit fredagslik. (Tjek i din nærmeste familie, for synderen findes højst sandsynligt der).

Jeg ved også, at der findes hemmeligheder, der er så hemmelige, at de kun er for udvalgte ører og kun må hviskes, når stjernerne står rigtigt på himlen, og det blæser fra vest.

Hvordan jeg ved alt det? Jeg er jo så heldig at være den ALvidende fortæller. Men i dag er du nu også heldig!

Dagen i dag er nemlig dagen, hvor Danmarks Hemmeligste Historie må afsløres. Er du klar?

Her kommer den ...

Kongen af Danmark er navnet på et rødt bolsje, der smager af voksentandpasta. Det er selvfølgelig også titlen på ham majestæten, der er i bedre løbeform end de fleste, og som går under navnene Frederik, Frede og Pingo. (Kær konge har mange navne). Men det er nu ikke suktermassen eller Hans Kongelige Højhed, som Danmarks Hemmeligste Historie handler om som sådan. Næh, den handler om Kongens nye efterfølgere, Amalienborg Slot og en uheldig hændelse, der har været hemmelig – lige indtil nu.

Amalienborg Slot ligger midt i København, og det har det gjort længe. Det består af fire kæmpekasser og en flot plads i midten. Og når jeg siger kæmpekasser, så mener jeg kæmpe! Amalienborg er hele 36.172 m². (Det er sådan ca. samme størrelse som 516 klasseværelser, gisp!). Du har måske besøgt slottet, set det på tv eller googlet det. Men har du nogensinde været indenfor? Det er der ikke mange, der har. Men jeg kan love dig for, at der er et væld af værelser, fine stuer med højt til loftet, lange gange, mange toiletter og et køkken eller fire. Men der er også rum, der sjældent bliver brugt. Pulterrum, kælder og loft. Kringledede kroge, hemmelige paneler og skjulte passager med plads til

gammelt ragelse, spindelvæv og tæppetykke støvlag – som er PERFEKTE steder til at lege gemmeleg. Og dét blev der gjort tit og ofte på Amalienborg. I hvert fald blandt personalet.

Og personale var der nok af. Der var for eksempel kokke, konditorer, tjenere, dynerystere, rengøringsassistenter, skopudlere, næsepudlere, brillepudlere, blomsterbindere, slikblandere, snackhentere, syersker, slamsugere, frisører, fodvarmere, hundeluffere, VVS'ere, vinduespudlere, opvaskere, oppassere, toiletsvuppere, Livgarden, chauffører med flere. Men det var nu især konditoren, skopudseren og hundelufferen, der gik op i gemmelegen, og som dystede om at blive den bedste af den bedste og selveste 'kongen af gemmeleg' på Amalienborg Slot.

I starten foregik gemmelegen i de kongelige gemakker. Men det blev hurtigt tydeligt for personalet (og ikke mindst for slottets beboere), at der måtte sættes nogle regler op. Det blev nemlig alt andet end populært, da skopudseren fandt på at gemme sig i fodenden af kongeparrets seng – og stadig lå der, da det blev aften, og de krøb til køjs. (Konditoren havde stadig ikke fundet ham, og hvem giver op i gemmeleg?).

“Uh!” udbrød Dronningen, og “ad!” brølede Kongen, da de mærkede noget blødt og hårdt og levende under dynen.

“Er-er det mus?” spurgte Kongen og trak tæerne til sig.

“Det VAR mus!” svarede Dronningen og knaldede natlampen fra sengebordet ned i hovedet på skopudseren, der ellers forsøgte at gøre sig lillebitte og pibe et “piv!”, men i stedet endte med at skringe: “Aaaav!”

Der var også en uheldig episode i balsalen, hvor der blev holdt festmiddag for Europas grever og grevinder, baroner og baronesser. Konditoren, der ellers havde overgået sig selv og bagt en dessertkage i otte lag til gæsterne, havde nemlig gemt sig under det meget lange spisebord allerede om formiddagen. (Rygtet siger, at hun

var faldet i søvn og først vågnede midt under hovedretten. Det er nemlig hårdt sådan at ælte, røre og piske flødeskum).

På en måde blev konditoren glad. Hun havde nemlig både fået en tiltrængt lur og var uden tvivl vinderen af dagens gemmeleg. Men hun gik også lidt i panik. For hun havde en kage i ovnen – og så skulle hun tisse. Hun kunne derfor ikke vente på, at gæsterne fik spist færdig, men begyndte at krabbe sig frem under bordet og snige sig ubemærket væk.

Dét lykkedes dog ikke!

For det første gik det alt for langsomt at skulle kravle gennem alle de mange ben, lange balkjoler og over og rundt om spidse, høje og blanke sko. For det andet var konditoren jo ved at tisse i bukserne. Hun vurderede derfor, at der skulle fart på, og krøllede sig sammen som en bænkebidder og gav sig til at slå kolbøtter hele vejen ud under spisebordet, henover de fine tæpper og gennem balsalen.

Gæsterne tabte både bestikket, og nogle enkelte gebisset, og aftenens værter, Kongen og Dronningen, fik nær champagnen i den gale hals.

“Brava, brava!” udbrød en italiensk baronesse og gav sig til at klappe. “È una danza popolare danese?”

“Om det er en populær dans her i Danmark?” gentog Kongen og hev ud i kraven på sin fine skjorte.

“Øh ... si, si,” løj Dronningen. “Det er en slags folkedans.”

Og før hun kunne nå at sende et du-er-så-tæt-på-at-blive-fyret-blik efter den nu godt rundtossede konditor, sprang alle gæsterne ned på gulvet og gav sig til at slå kolbøtter. Godt, at gulvet var

nyvasket og tæpperne banket. Men det varede nu ikke længe, før rengøringspersonalet alligevel blev tilkaldt. (Voksne mennesker og kolbøtter kan nemlig være en svimlende, dårlig idé. Især når man har maven fuld af mad, der kan finde på at komme op igen).

Der var også en hændelse (eller et sammenstød) på et af de guldbelagte toiletter, som jeg IKKE går i detaljer med. Men lad mig sige så meget (og komme med en advarsel): Gem dig aldrig på et badeværelse og slet ikke bag et bruseforhæng, medmindre du er sikker på, at ingen skal på potten lige foreløbig!

Hundelufteren slap dog for de værste pinlige optrin, for hun blev som regel hurtigt fundet. (Hun havde altid jøkket i en hundelort, og sådan en lugt kan afsløre selv den bedste).

Nå, men personalet indså altså (efter trusler om bål og brand og mangel på pauser til at lege i), at det nok var smartest og mest praktisk at begynde at gemme sig steder, hvor de ikke forstyrrede eller gik i vejen for de royale. (Der tog de nu fejl).

“Der er kun tre regler i gemmeleg,” formanede skopudseren.

“Men de skal saftsuseme-snørebånd overholdes!”

“Ja ja,” vrængede hundelufferen og gav sig til at remse op.

“Man tæller til 50. Og de, der gemmer sig, skal blive, hvor de er, indtil de bliver fundet.”

“Og bliver man fundet først,” tilføjede konditoren og inhalerede en cupcake, “skal man være den, der tæller, og som finder de andre i næste gemmeleg.”

“Hvilket højest sandsynligt bliver dig!” Skopudseren pegede på hundelufferen, der forsøgte at holde de to kongelige hunde i snor med den ene hånd og samtidig få samlet hundehømhømmen op i en hundepose med den anden.

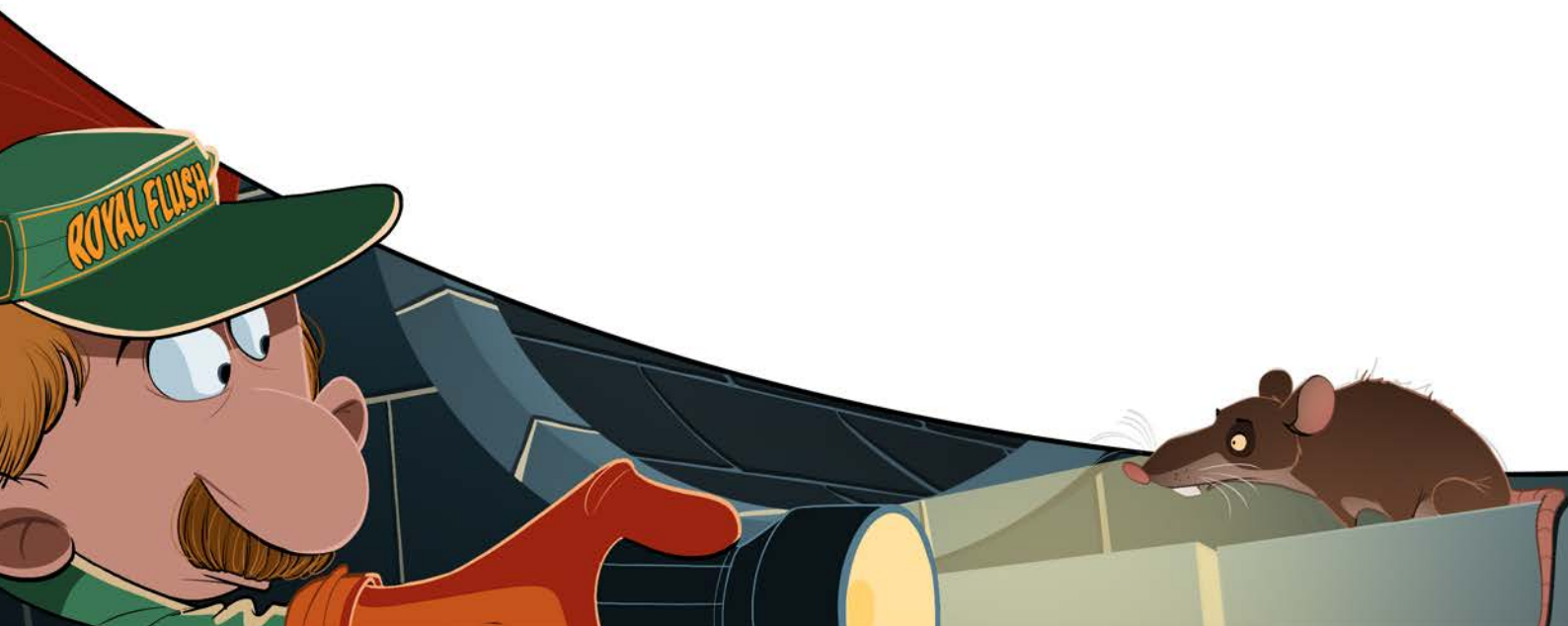
“Må jeg være fri!” fnøs hundelufferen, da det endelig var lykkedes, og hundene var fulgt indenfor. “Jeg har helt rene sko og en rigtigtgod idé til, hvor vi skal gemme os.” Hun blinkede til konditoren.

“Vi får se,” svarede skopudseren og gav sig til at tælle med hænderne for øjnene. Men han var knap nået til tre, før konditoren og hundelufteren allerede var væk.

“... 49, 50! Nu kommer jeeeg!” råbte skopudseren og tjekkede sit armbåndsur. Han smilede. Der var en hel halv time, før deres pause sluttede. I dag ville han vinde gemmelegen og finde de andre på rekordtid. Det kunne han mærke – endda helt ud i skosnuderne.

Skopudseren kiggede ude og inde. Oppe og nede. I hestestalden og i bilparken. På loftet og i kælderen. På bagtrappen og endda i ventilationsskakten.

“Pyh!” Skopudseren tørrede sved af panden. Hvor i alverden kunne konditoren og hundelufteren dog have gemt sig?

Han tjekkede under bjørneskindshuerne på Livgarden – alle 102.

Han vendte hver brosten på slotspladsen. Der var mange!

Han tjekkede i køkkenerne, vaskerummene og fyrrummene.

Skabe, skuffer og kufferter.

Men der var hverken hundelufter eller konditor.

“Giv lyd!” råbte skopudseren, men han fik intet svar.

Skopudseren så på sit ur og blev helt bekymret for, om man mon kunne gemme sig så godt, at man blev helt og aldeles væk?

Han måtte have hjælp. Hundelufteren og konditoren *skulle* findes. De havde jo også et arbejde at passe! Der var hunde (og prinser og prinsesser), der skulle luftes. Kager, der skulle bages, og glasur, der skulle røres. Resten af personalet på Amalienborg Slot blev derfor tilkaldt. Alle måtte lede og gøre hver sit.

Dynerysteren rystede dynebetrækkene.

Næsepudseren så i spændene med snotklude.

Slikblanderen gennemgik hver eneste sæk med søde sager og hver kasse med chokolader.

Rengøringspersonalet kiggede i gulvspændene og støvsugerposerne.

Syerskerne gennemtrævede bunkerne med stof og blonder.
Slamsugerne kikkede i kloaksystemet, og VVS'erne tittede i hvert toilet og hver cisterne.
Blomsterbinderne gloede i urtepotter og blomsterkrukker.
Vinduespudderne glandede ind ad hvert eneste vindue på slottet.
Tjenerne gjorde ikke så meget andet end at servere forfriskninger for det hårdt-ledende personale, men det var også dejligt – og tiltrængt.

“Giv lyd!”

“Giv lyyyd!”

“GIV LYYYD!”

Alt det postyr gik naturligvis ikke ubemærket hen, og pludselig trådte Kongen og Dronningen ud på slotspladsen, hvor resten af personalet efterhånden havde samlet sig.

“Hvad i Kongens navn foregår her?” råbte Kongen og så alt andet end glad ud.

“We have a situation!” beklagede slamsugeren.

“Ja, det må du nok sige,” skældte Dronningen. “Jeg skulle have haft pudset mine sko for længst, og I ved, at Kongen bliver knotten, hvis ikke han får sin eftermiddagskage!”

“Jeg er faktisk ved at gå sukkerkold,” jamrede Kongen og tog sig til maven. “Desuden har vi en hund eller to, der skal tisse eller det, der er værre!”

“Dét er noget møg,” nikkede skopudseren. “Men vi kan ikke

finde konditoren og hundelufteren. De er som forsvundet op i den blå luft!”

Kokken nikkede og sendte et fad med fingermad rundt. “Det er, som om Amalienborg har slugt dem!”

Kongen hapsede fadet i mangel af kage og hældte al maden indenbords, mens Dronningen gøs.

“Jamen, stakkels mennesker. De må da findes!”

“Ja, tak, og gerne af mig,” indvendte skopudseren, der var gået i gang med at pudse Dronningens fine sko. “Jeg skulle jo gerne vinde.”

“Vinde?” Kongen sank en paneret reje. “I leger ikke gemmeleg igen, vel?”

“Tjooo, for det gælder jo om at blive ‘kongen af gemmeleg’ på Amalienborg,” sagde skopudseren forsigtigt.

Det var, som om et lys blev tændt i Kongens øjne. “Har I glemt, at jeres konge også har været barn engang?” sagde han. “Og har leget mere gemmeleg hér end nogen anden! Jeg kender slottet ud og ind. JEG er ‘kongen af gemmeleg!’”

“Hmn!” Dronningen knejsede med nakken. “Det kunne vel også hedde ‘dronningen af gemmeleg’?”

De så på hinanden, og så kiggede de rundt på personalet.

“Lad det komme an på en prøve,” befalede Kongen og gjorde tegn til en tjener. “Hent mine nattesynsbriller med infrarød 3D!”

“Og jeg skal lige bruge en metaldetektor!” knipsede Dronningen og gav sig til at huje. “Må den bedste vinde!”

“Vent, kan man egentlig vinde noget ud over titlen?” spurgte en af fodvarmerne.

“Æren,” svarede Kongen og havde pludselig glemt alt om sit lave blodsukker og den manglende eftermiddagskage.

Og **SÅ** startede eftersøgningen på ny.

Havde man været en flue på væggen på Amalienborg Slot den dag, havde man fået sig noget af et syn og én på opleveren. Der var et rend af mennesker. Kongelige og ikke-kongelige, chefer og ikke-chefer, og alle deltog i gemmelegen (med og uden nattesynsbriller og metaldetektorer) og myldrede rundt på slottet, hvor der blev søgt med lys og lygte – bogstavelig talt, for mørket begyndte efterhånden at falde på.

“Det var lige godt kongens!” prustede majestæten og skvattede udmattet sammen på slotspladsen efter at have ledt alle fire kæmpekasser af et slot igennem. “Hvor i alverden har de gemt sig?”

“Jeg troede, at du kendte hver en centimeter af slottet,” drillede Dronningen.

“Ja, det undrer også mig,” svarede Kongen, men så rettede han sig op. “Hent en kage. Og også nogle hundegodbidder. Hurtigt!”

“Skal du have kage nu?” spurgte Dronningen.

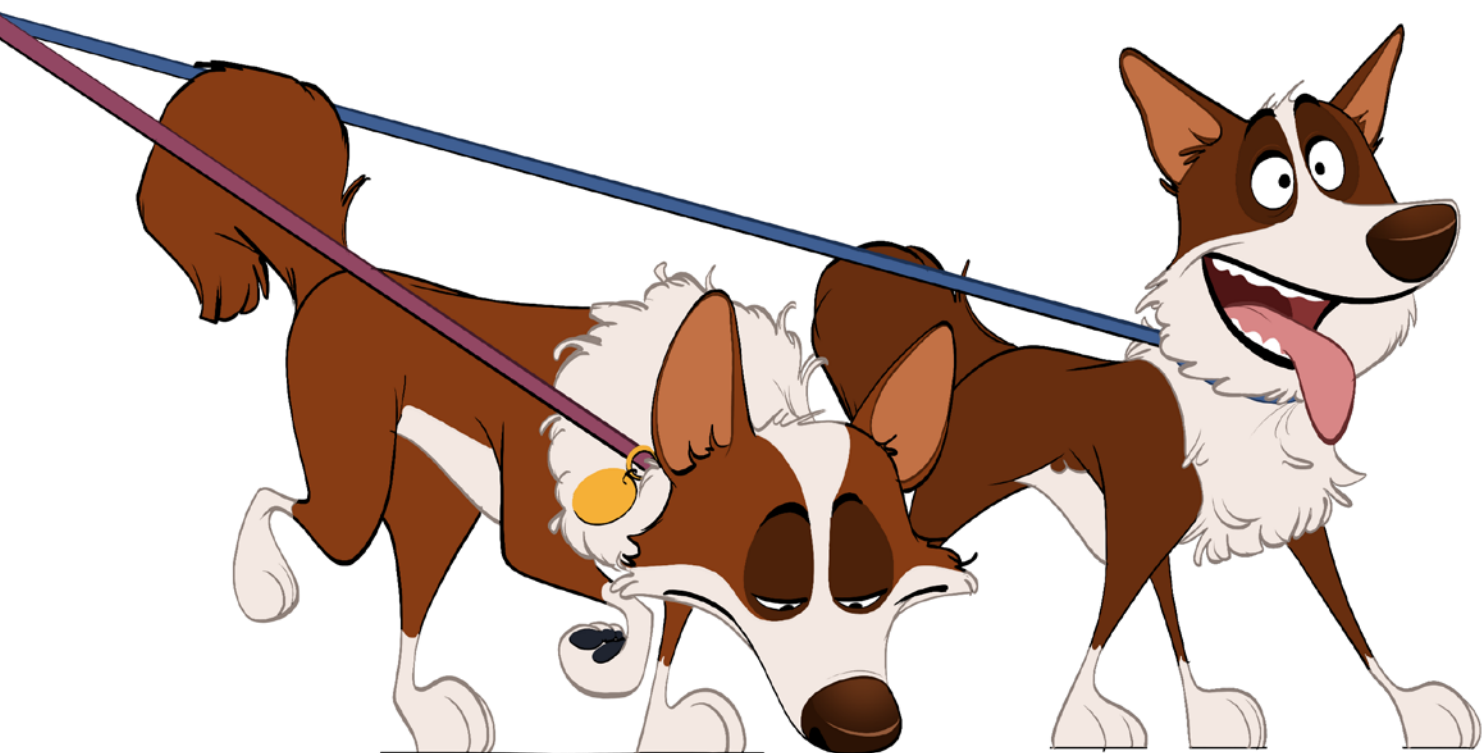
“Og ... hundegodbidder?” Tjenerne så på hinanden og tænkte stensikkert, at NU havde Kongen da tabt småkagerne og var blevet tosset.

(Det var nu ikke tilfældet. Han havde bare fået en god idé! Han var jo ikke konge for ingenting).

“Det er ikke til mig! Det er til hundene og deres lugtesans. For hvem har altid hundegodbidder i lommen? Og hvem dufter altid sødt og af friskbagt kage?”

“Arhhh ...” nikkede personalet imponeret.

Kongen piftede af de to brune og hvide border collies, der straks løb ham i møde.

“Her, vuffere, plads! Snus og søg! Find hundelufteren og konditoren.”

Og så snusede de kongelige hunde. Og søgte!

“VUF!” vuffedede de.

“BJÆF!” bjæffede de.

“De har færten!” råbte Kongen og fulgte efter hundene, der pilede af sted. Og hvis ikke man vidste bedre, skulle man tro, at alle legede kongens – eller hundenes – efterfølger og ikke gemmeleg. Alle gjorde nemlig præcis som Kongen og løb lige i numsen af ham, mens han løb lige i enden på hundene og forsøgte at følge med.

Hundene løb rundt i ring og ind ad fordørene, gennem stuerne, rundt i de kringlede kroge og ud ad bagdøren og tilbage på slotspladsen, hvor de standsede brat.

Og dét gjorde Kongen, Dronningen og resten af personalet så også. (Nogle med bedre held end andre. For snackhenteren, der jo var vant til at have fart på, bumpede ind i blomsterbinderen foran, der fik overbalance og ramte brillepudseren, som væltede forover og fik tippet til syerskerne, og på nul komma fem var hele rækken – inklusive Kongen og Dronningen – væltet på stribe og faldet pladask som dominobrikker med hård rygvind).

“VUF!” vuffedede hundene højt.

Og alle strakte hals og gjorde store øjne.

Lige foran dem på slotspladsen stod to livgarder og bevogtede indgangen til slottet. (Det havde de sådan set gjort hele tiden). De bar uniform og havde de flotte, sorte bjørneskindshuer på. Men ved nærmere eftersyn havde ingen af dem et gevær i hånden. Næh, den ene havde en hundesnor, og den anden havde en grydeske og desuden lidt glasur på kinden – og så fnisede de!

Der lød et synkront gisp fra de kongelige og personalet.

“Øh, fundet!” udbrød Kongen og forsøgte at komme på benene.

“What!” udbrød slamsugeren! “Har I været dér hele tiden?”

“Lige foran os?” måbede skopudseren og gned øjnene.

“Jep!” sagde hundelufferen.

“Og dét var I længe om at opdage,” gabte konditoren, der tydeligvis var blevet træt af at stå op så længe og godt kunne klare en lur – igen.

“Hold da helt dronning!” klukkede Dronningen og børstede skidt af buksedragten. “Nogle gange kan man ikke se slottet for bare spir.”

“Den her gemmeleg burde komme i Guinness Rekordbog for at være den længste i verdenshistorien,” hviskede næsepudseren.

“Ja, det er faktisk lidt pinligt!” nikkede blomsterbinderen.

“Tænk, hvis folk vidste, at vi havde rendt rundt her som hovedløse høns hele dagen!” prusted oppasseren.

En hvisken, tirken og sladren bredte sig blandt slottets personale.

“Folk vil tro, at vi er tossede her på Amalienborg Slot,” sagde VVS’eren.

“Medmindre,” indskød skopudseren, der jo både var ærgerlig og lidt flov over at have tabt gemmelegen og fået alle og enhver involveret. “At det forbliver vores lille hemmelighed.”

Folk nikkede ivrigt. Inklusive Kongen og Dronningen.

“Hrm, hrm!” Fodvarmeren rømmede sig. “Men hvem vandt så egentlig og blev ‘kongen af den *hemmelige* gemmeleg’ på Amalienborg?”

Dronningen smilede til Kongen, der gav sig til at grine højt. Så pegede han på hundene, der begyndte at logre. Og så grinede alle de andre også. ‘Kongen af gemmeleg’ på Amalienborg Slot havde fået sig en værdig efterfølger – eller to.

Hundelufteren gav hver af hundene en godbid og et klap på hovedet.

Men kagen, dén spiste kongen.

SÅ, nu kender du altså Danmarks Hemmeligste Historie og ved, hvorfor Kongehuset altid holder hunde (og ikke katte) – og helst af racen border collie. (Det er nemlig den klogeste hund, der findes. Og det skal de saftsuseme-snørebånd også være, hvis der skal leges gemmeleg igen på Amalienborg Slot).

Hvis du forresten finder på at sladre og fortæller hemmeligheden her videre, så husk lige at gøre det, mens du hvisker. For den, der hvisker lyver – og en lille fjer kan nemt blive til fem grillkyllinger.

SLUT

Danmarks Hemmeligste Historie

Forfatter: Sophie Souid

Illustrator: Kim Dalsgaard

© Sophie Souid og Nationalt Videncenter for Læsning, 2026

Redaktører: Henriette Romme Lund, Henriette Hjelm Hansen og Bettina Skov Halskov

Grafisk tilrettelægning: Flemmer Grafisk Design

Korrektur: Jacob Spangenberg

Trykkeri: Kailow

ISBN 978-87-993553-7-2

Udgivet af Læselyst.nu

Kampagnesekretariat:

Nationalt Videncenter for Læsning

Humletorvet 3

1799 København V

info@videnomlaesning.dk

LÆSELYST.NU

Danmarks Hemmeligste Historie kan downloades fra www.laeselyst.nu.

Danmarks Hemmeligste Historie må ikke eftertrykkes uden tilladelse fra Nationalt Videncenter for Læsning og Sophie Souid. Kopiering må kun finde sted på institutioner eller virksomheder, der har indgået aftale med Tekst & Node, og kun inden for de rammer, der er nævnt i aftalen.